

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **X. X.**, zastoupený Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2013, č. j. OAM-218/LE-BE02-HA08-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2014, č. j. 2 Az 17/2013 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 10. 2013, č. j. OAM-218/LE-BE02-HA08-2012. Rozhodnutím žalovaného nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalovaného, že skutečnosti uváděné stěžovatelem nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tvrzení stěžovatele o jeho obavách z návratu do vlasti kvůli tomu, že se v roce 2002 po dobu 14 dnů zúčastnil cvičení Falun Gong, považoval soud stejně jako žalovaný za zcela nevěrohodné. Stěžovatel totiž uvedl, že vlast opustil teprve červenci roku 2003, tedy až devět měsíců poté, co měl ukončit cvičení Falun Gong, přičemž po celou dobu zde neměl žádné problémy. O duchovních základech hnutí Falun Gong navíc nebylo stěžovateli nic známo, nebyla mu známa ani jednotlivá cvičení. Soud vzal v úvahu i skutečnost, že stěžovatel bez jakýchkoliv problémů opustil území Číny z mezinárodního letiště v Pekingu. Městský soud v Praze dále neshledal žádných pochybení v aplikaci § 13 zákona o azylu ani při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu. Ztotožnil se rovněž se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno, že by stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou v jeho případě naplněny podmínky § 14 zákona o azylu. Stěžovatel ve svých podáních zcela jednoznačně popsal svoji situaci, důvody a způsob opuštění země původu. Má za to, že pokud jeho tíživá situace nebyla vyhodnocena jako důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, měla být žalovaným posouzena jako okolnost zvláštního zřetele. Je tomu tak především proto, že se návrat stěžovatele do země původu s ohledem na jeho příslušnost k hnutí Falun Gong neobejde bez následků. Dále měl být zohledněn jeho dlouhodobý pobyt na území České republiky a jeho integrace do zdejší společnosti. Stěžovatel se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že nedisponuje dostatečnými možnostmi svá tvrzení prokázat. Na rozdíl od závěrů žalovaného i soudu má však za to, že jeho výpověď je konzistentní. Podle stěžovatele se Městský soud v Praze řádně nezabýval tím, zda žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zda nevyložil příliš úzce pojem humanitárních důvodů obsažený v § 14 zákona o azylu a zda správní uvážení nepřekročilo meze zákona. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný k námitce nesprávné aplikace § 14 zákona o azylu a překročení mezí správního uvážení uvedl, že stěžovatel se v průběhu správního řízení této formy mezinárodní ochrany nedomáhal, v této souvislosti ani neuváděl, co by měl správní orgán vzít v potaz. Z žádného ustanovení zákona o azylu přitom nelze dovodit, že by byl správní orgán povinen domýšlet právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které sám žadatel neuvádí, a k těmto důvodům činit příslušná skutková zjištění. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

pokračování

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. K otázce mezi soudního přezkumu správního rozhodnutí, v němž byly posuzovány podmínky pro udělení humanitárního azylu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, publ. pod č. 301/2004 Sb. NSS, či rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS. K možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu na základě volného správního uvážení správního orgánu se pak Nejvyšší správní soud dále vyslovil např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. července 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu